

Devanagari

Blok do ćwiczeń kaligrafii

Dewanagari (z sanskr. devanagari; deva „bóg” + nagari „miasto”) - pismo alfabetyczno - sylabiczne, używane w północnych, zachodnich i środkowych Indiach do zapisu kilkunastu języków z grupy języków indyjskich, m.in. sanskrytu, hindi, marathi, nepali. Rozwinęło się wedle badaczy zachodnich z pisma Brahmi, starszej formy pisma indyjskiego, którego najwcześniejsza postać znana jest szerzej z napisów cesarza Aśoki (poł. III w. p.e.ch.). Według kasty brahmanów jednak Devanagari jest bardzo dawnym pismem, które istniało już w czasach Kryszny, ale było używane wyłącznie przez kastę braminów, wtajemniczonych w Wedę i dlatego było nieznanne. Pismo Brahmi miało być rodzajem pisma ludowego, w odróżnieniu od zarezerwowanego dla spraw boskich Devanagari.

Składa się z 50-ciu znaków, w tym 16-tu samogłosek oraz ponad 300 ligatur, zbitek dwóch lub więcej sylab. Zapis znaków devanagari jest poziomy, od strony lewej do prawej. Charakterystyczna dla niego jest pozioma linia (matra) nad każdą literą i ligaturą oprócz znaków dha i bha, których linia jest niepełna. Pismo Devanagari posiada także kilka znaków interpunkcyjnych oraz znaków o znaczeniu fonetycznym. Najstarsze znane jak dotąd inskrypcje pochodzą z VII wieku, a cyfry arabskie i tacińskie pochodzą właśnie z devanagari, czyli szerzej z kultury sanskrytu. Devanagari to pismo w zasadzie symboliczne, jego znaki są przedmiotem kontemplacji i mistycznej filozofii. Jest do dziś używane w Indiach dla języków: sanskrytu (Sanskrit), hindi, marathi, nepalskiego (Nepali), nevari i innych jak: awadhi, bagheli, bhatneri, bhili, bihari, braj bhasha, chhattisgarhi, garhwali, gondi, harauti, ho, jaipuri, kachchhi, kanauji, konkani, kului, kumaoni, kurku, kurukh, marwari, mundari, palpa, i santali.

HIMALAYA TIRTHA SANGHA
Ezoteryczna Szkoła Jogi i Tantry

www.himalaya-tirtha.org

ā, ī, ū są to długie, 2-3 razy dłuższe warianty głosek 'a', 'i', oraz 'u'.

ṛ, ṝ zwane są „ciekłymi sylabami”, podobnymi do 'r' i 'l' ale używanymi jak samogłoski. Kreseczka nad tymi samogłoskami oznacza długą wersję literki.

ṝ (ar̄) unosowione 'a', w rzeczywistości 'm' z kropczką jest unosowionym dźwiękiem 'm', który unosawia poprzedzającą go samogłoskę.

ḥ (ah) (:) wymawia się jak 'a' poprzedzone przydechem, często przedłuża końcową samogłoskę, w języku hindi często czytany jako wygłosowe 'ha'.

ṅ jest naprawdę głęboko nosowe, jak zakończenia angielskich słów na '-ing' np. 'sing'.

ñ jest takie samo jak w hiszpańskim: palatalnie nosowe, jak polska zbitka 'nja, nia', w słowach 'niania', 'niagara'.

ṭ, ṭh, ḍ, ḍh to słabsze, delikatniej wymawiane wersje 't, th, d, dh'.

ṇ odbite od nosa, unosowione, podobne do polskiego 'ń'.

W rzeczywistości, oprócz 'r' i 'l', każda głoska z kropką u dołu jest tzw. retrofleksem, głoską 'połkniętą', wymawianą jakby w czasie przełykania.

h po innej spółgłosce oznacza przydech. Tak jak ang. 'th' jest 't' z wydmuchem.

ś jest palatalnym 's', podobnie jak 'sh'; w angielskim słowie 'share', dokładniej jak polskie 'ś'.

ṣ jest podobnie jak 's' jednak z językiem podwiniętym jak przy wymowie 'r', co daje dźwięk polskie 'sz' w słowach 'szwadron', 'szwoleżer'.

Wersja DEMO

Pełną, 52 stronicową wersję bloku ćwiczeń, otrzymasz drogą mailową po wpłaceniu dotacji w wysokości 20 PLN na konto HTS.

Więcej informacji: info@himalaya-tirtha.org

अ	आ	इ	ई	उ	ऊ
a	ā	i	ī	u	ū
ऋ	ॠ	ऌ	ॡ		
ṛ	ṝ	ḷ (lr)	ḹ (lṛ)		
ए	ऐ	ओ	औ	अं	अः
e	ai	o	au	aṁ	aḥ
क	ख	ग	घ	ङ	
ka	kha	ga	gha	ṅa	
च	छ	ज	झ	ञ	
ca (ča)	cha (cza)	ja (dža)	jha (džha)	ña (nia)	
ट	ठ	ड	ढ	ण	
ṭa	ṭha	ḍa	ḍha	ṇa (ña)	
त	थ	द	ध	न	
ta	tha	da	dha	na	
प	फ	ब	भ	म	
pa	pha (fa)	ba	bha	ma	
य	र	ल	व	श	
ya (ja)	ra	la	va (wa)	śa	
ष	स	ह	ळ		
ṣa (sza)	sa	ha	ḷa		
क्ष	त्र	ज्ञ			
kṣa (ksza)	tra	jña (džña)			

a अ अ

ā आ आ

i

इ

इ